

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det er jo klart, at hvis man ikke ønsker at svare på de spørgsmål, så kan man jo bare sige det. Men man forholdt sig overhovedet ikke til, at det var reelle boliger, som De Radikale jo faktisk åbnede en ladeport for, hvis deres forslag dengang om, at man ville sælge de her over 40.000 ha, var gået igennem. Det vil jeg godt have et svar på.

Her siger vi jo, at det er til børn og unge. Hvorfor er Det Radikale Venstre virkelig så meget imod, at børn og unge får en naturoplevelse? Kan vi ikke bare få De Radikales version af, hvorfor de er imod børn og unge? Giv dem da den oplevelse, det kan være at komme ud i naturen og opleve den, i stedet for at det hele skal foregå i f.eks. skolen. Her får de reelle naturoplevelser, og det må da også være en gevinst for de unge. Det bør De Radikale da også kunne gå ind for.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne gøre hr. Jørn Dohrmann opmærksom på, at selv om man sælger nåleskov, som er statskov, så gælder lovgivningen stadig væk. Det vil altså sige, at hvis man har en restriktiv planlovgivning og en restriktiv skovlov, så kan man ikke bare opføre boliger inde i skoven. Det Radikale Venstres forslag om at sælge skov indebærer selvfølgelig ikke, at man bare kan bygge i de pågældende skove. Tværtimod vil de nye ejere få nøjagtig de samme restriktioner for skoven som alle andre. Vi skulle jo bare sørge for at sælge skovene med nogle klausuler og sige, at forudsætningen f.eks. er, at der er ordentlig adgang til skovene, og vi kunne også stille andre krav i forbindelse med salget.

Så ved jeg ikke, hvordan det med børnene kom ind. Det Radikale Venstre, behøver jeg næppe at sige, har ikke noget imod børn, og vi har slet ikke noget mod børn ude i skoven. Men vi har noget imod, at der bliver flere bygninger ude i skoven, som kan bruges til alle andre formål end børn.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg håber, at den lille ordveksling, der har været, kan belyse, hvor forsigtig man skal være med alle tanker om at begynde at sælge statskov. Det tror jeg er noget, som alle dem, der har haft berøring med det, vist har nogle tømmermænd over, og jeg håber da i hvert fald, at der kan være

et flertal i Folketinget, der vil overveje at sige, at det der med at sælge vores fælles arv skal vi ikke gå videre med. Det er i hvert fald Enhedslistens holdning til det spørgsmål.

Så har vi jo et andet stort problem på skovområdet, som det her forslag egentlig, som jeg har opfattet det, skulle gøre noget ved, nemlig det dobbelte problem, at vi har et skovbrug i Danmark, som ligesom landbruget er forarmet. Gennem alt for mange års industriel drift, alt for meget brug af giftstoffer, alt for meget brug af kunstgødning, alt for ensidig drift med ganske enkelte træsorter har vi fået et skovbrug, der i virkeligheden er præget af de samme problemer som landbruget, men måske ikke helt i samme omfang. Det skal nok anerkendes, at giftrykket ikke har været så stort, som det har været i landbruget.

Vi står altså med et skovbrug, der har brug for en markant omlægning i bæredygtig retning, og desværre samtidig et skovbrug med store økonomiske problemer. Der vil jeg sige til ministeren, at det her forslag ikke er specielt ambitiøst, for nu at sige det mildt. Jeg er bange for, at det faktisk slet ikke bidrager til en løsning af de to problemer.

Nu siger regeringen noget for noget, men det besynderlige princip er jo, som nogle har sagt, blevet til noget for nogle, og når man kigger det her lovforslag efter, så viser det sig jo da altså også, at det, det i virkeligheden går ud på, er, at vi ikke længere kan fastsætte regler, f.eks. om bedre adgang til skovene, uden at vi skal betale fuld erstatning til skovejerne.

Vi er altså blevet begrænset med det her lovforslag i muligheden for at gøre skovene mere tilgængelige, at stille krav om bæredygtig, giftfri drift osv., osv., for hvis vi laver noget, skal der gives fuld erstatning. Så kan man godt have nogle smukke ord i bemærkningerne om, at det her handler om bæredygtighed osv., men det fører jo ingen steder hen, når man på forhånd har sikret sig, at det ikke kan lade sig gøre.

Der er heller ingen penge til det. Vi vil kunne se, når vi kommer til det næste lovforslag om naturbeskyttelsesloven, at alle de penge, der er afsat til naturforvaltning i stat, amt og kommune, allerede er brugt på forhånd inden for de 7,5 pct. af vores landområde, som er udpeget til internationalt naturbeskyttelsesområde. Der er ingen penge til at betale de erstatninger, som vil blive nødvendige efter det her lovforslag.

Realiteten er, at på trods af de smukke ord sætter lovforslaget en effektiv bom for forbed-